

Лордътъ сѣднѣ до Кора и я запита: — танцувате ли, госпоже?

А тя понеже си предположи че ще я покани на хоро отговори утвърдително.

— И кое хоро играете? попита пакъ Бретанецътъ.

— Кадриль, милорде.

— О! Кадриль играйтъ само дюгенджинтъ, рече графътъ съ дързостъ съвсѣмъ бреттанска.

— Рѣдко го играйхъ, отговори Кора, и то по снисхожденіе. Трѣба да сме учтивы къмъ пріятелитъ си.

— Колкото отъ моя страна азъ никога не правѣхъ пріятелство съ дюгенджинъ, повтори Англичанинътъ. Танцувате ли валсъ?

— Често, отговори Кора, съ умысль да поправи първата си погрѣшка.

— Толкозь по злѣ: валсътъ е непристоенъ; танцувате ли полка, редованъ, мазурка?

— Но Кора не знаеше вече какво да отговори; а лордътъ усмихнахъ рече: — Малко, е? не-мате право; колкото за мене азъ играйхъ само скоклястото.

— Какво е туй хоро скоклясто? попита свѣтливо Кора.

— А! то е най-аристократическото отъ сичкытъ хора: Лудовикъ XIV него обичаше и най-благороднытъ въ Европѣ него играйтъ.

Туй като слушаше Кора чудяше ся и ся маяше. —